

Благодійний фонд "Героїка"

www.geroika.org.ua

heroic.spirit@gmail.com

093 725 67 45; 097 731 04 64

Біографічні довідки на бійців Армії УНР:

уродженців Донбасу та загиблих на території Донбасу

Аристидів (Харківська губ., Гайворонський пов. – 03.01.1919, Катеринославська губ., Бахмутський пов., м. Юзівка) – хорунжий Наливайківського куреня 1-ї Запорізької дивізії Армії УНР.

Загинув у бою з більшовиками на залізничній станції Юзівка – тепер м. Донецьк. Точне місце поховання невідоме.

Джерело: ЦДАВОУ, ф. 1072, оп. 2, спр. 152, арк. 113-129.

Білецький Євген Миколайович (08.12.1870, Харківська губ., Старобільський пов., м. Райгородок. – після 1945) – генерал-хорунжий Армії УНР.

Народився у м. Райгородок Старобільського повіту Харківської губернії, - тепер смт. Райгородок Слов'янського району Донецької обл. Походив з дворян. Закінчив 5-класне Харківське реальне училище, Єлисаветградське кавалерійське училище (1894), вийшов підпрапорщиком до 17-го драгунського Волинського полку. 21.01.1903 р. у званні поручика був переведений до Окремого корпусу жандармів. Служив на посаді ад'ютанта Ломжинського губернського жандармського управління (Польща). З 06.10.1904 р. — в. о. помічника начальника Єнісейського губернського жандармського управління в Єнісейському повіті. З 29.09.1906 р. — помічник начальника Херсонського губернського жандармського управління в Єлисаветградському повіті. З 05.07.1907 р. — начальник жандармського управління Ломжинського, Мазовецького, Шучинського та Кольненського повітів. З 01.09.1910 р. — у розпорядженні начальника Варшавського губернського жандармського управління. З 31.07.1912 р. — завідувач реєстраційного бюро у посаді Чижев. З 06.05.1915 р. — підполковник. З 30.09.1915 р. — у розпорядженні начальника Смоленського губернського жандармського управління. З 18.10.1915 р. — начальник Одеського жандармського управління.

У 1917 р. — член Українського Генерального Військового комітету. У 1918–1919 рр. перебував на посаді начальника Херсонської ремонтної комісії з поповнення кінським складом Армії Української Держави, згодом — Дієвої армії УНР. З 16.04.1920 р. — командир Учебного куреня 4-ї запасної бригади у Кам'янці-Подільському. З 20.09.1920 р. — генерал-хорунжий Армії УНР, начальник Тилу Армії УНР. 20.10.1923 р. на чолі групи старшин та козаків Армії УНР виїхав на роботи до цукроварні Бабин Рівненського повіту.

У 1945 р. був схоплений у Польщі радянськими військами. Подальша доля невідома.

Джерела: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007;

РГВИА. — Ф. 409. — Оп. 1. - п/с 293–958;

ЦДАВОУ. — Ф. 1075. — Оп. 2. — Спр. 653. — С. 117–121; Ф. 3172. — Оп. 1. — Спр. 99. — С. 42;

Єрмолаєв А. Спомин//Тризуб. — 1973. — Ч. 71. — С. 7–9.

Болдирів Олександр Іванович (28.09.1892, Катеринославська губ., м. Слов'янськ. Тепер - м. Слов'янськ Донецької обл. – 11.08.1964) – підполковник, командир 8-го Запорізького куреня ім. І. Богуна 3-ї бригади 1-ї Запорізької дивізії Армії УНР.

Останнє звання у російській армії — штабс-капітан.

З 15.03.1918 р. — командир Запорізького автопанцерного дивізіону. Учасник Першого Зимового походу (сотник). У 1921 рр. — командир 8-го Запорізького куреня ім. І. Богуна 3-ї бригади 1-ї Запорізької дивізії Армії УНР.

У липні 1943 р. вступив добровольцем до 14-ї дивізії військ СС «Галичина», у складі якої воював проти Радянської армії. З 1945 р. мешкав на еміграції у Західній Німеччині.

Джерело: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007.

Боржимський (Боржинський) Федір Кіндратович (03.02.1879, Київська губ., Уманський пов. – 15.02.1919, Катеринославська губ., Бахмутський пов., м. Юзівка) – полковник Армії Української Держави. З червня 1918 р. — український державний консул у П'ятигорську. За Гетьманату був підвищений до звання полковника. З кінця вересня 1918 р. — повноважний представник Української Держави на Кубані (при Кубанській Крайовій Раді). У грудні 1918 р. визнав владу Директорії УНР. Наприкінці січня 1919 р. намагався проїхати з Кубані в Україну, але на ст. Волноваха був заарештований офіцерами Добровольчої армії та розстріляний у м. Юзівка «за зраду Росії». Був таємно похований в Юзівці.

Джерело: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007.

Буряків Гриць (Харівська губ., Старобільський пов., Осипівська вол., с. Осипове – н/д) – стрілець 1-ї сотні 47-го куреня 6-ї Стрілецької дивізії Армії УНР.

Поранений 04.07.1920 у бою з більшовиками при обороні західного берегу річки Уборть на Волині.

Джерела: ЦДАВОУ, ф. 1604, оп. 1, спр. 6, арк. 79зв;

ЦДАВОУ, ф. 2373, оп. 1, спр. 13, арк. 145.

Верховський Дмитро Дмитрович (Катеринославська губ., Маріупольський пов., с. Сартана – н/д) – козак Окремої пластунської сотні при кінному Гетьмана Івана Мазепи полку 2-ї Волинської дивізії Армії УНР.

Народився у с. Сартана – нині смт. Сартана Донецької області. Ранений 05.06.1920 у бою з більшовиками під с. Шляхетна (Слобода-Шляхецька) Подільської губернії.

Джерела: ЦДАВОУ, Ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 49-49зв;

ЦДАВОУ, Ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 167зв.

Васілевський Андрій Павлович (1906, Харківська губ., Купринський пов., Сватівська вол., с. Боголюбівка – грудень 1919, м. Тульчин Київської губ.) – козак Армії УНР. Наймолодший з уродженців сучасної Луганщини, загиблих в лавах Армії УНР.

Народився у с. Боголюбівка – тепер с. Свердловка Сватівського району Луганської області. За фахом хлібороб. Служив у 3-му Гайдамацькому полку Армії УНР. Батьки: Павло і Олена. Загинув у бою. Тіло лишилося на полі бою. Свідки смерті – бійці Учбової команди 3-го Гайдамацького полку Армії УНР.

Джерело: ЦДАВОУ, Ф.3525, оп. 1, спр. 6, арк. 59.

Висоцький Петро Калістратович (1888, Катеринославська губ., Маріупольський пов., с. Петровське – Подільська губ.) – воїн Армії УНР.

Помер у 25-му Військовому Запасовому шпиталі Армії УНР від гострої ниркової недостатності (уремії).

Джерело: ЦДАВОУ, ф. 1604, оп. 2, спр. 11, арк. 9-9зв.

Воропай Андрій (роки життя невідомі) – козак 3-го Гайдамацького полку Армії УНР.

Народився у м. Сватове - тепер місто Луганської області. Учасник боїв з більшовиками влітку 1919 року на Поділлі.

Джерело: ЦДАВОУ, Ф. 4018, Оп. 1, спр. 68, Арк. 107

Гайдак Микола Григорович (12.05.1898, Катеринославська губ., с. Малий Янісоль – після 1935) – хорунжий Армії УНР.

Народився у с. Малий Янісоль – тепер с. Малоянісоль Володарського району Донецької області. Служив в артилерії. У листопаді 1920 року інтернований в таборах для військовополонених у Польщі. Згодом виїхав до США, де мешкав станом на грудень 1935 року.

Джерела: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921). Книга II: Наукове видання. — К.: Темпора, 2011;

ЦДАВОУ, ф. 1072, оп. 2, спр. 150, Арк. 50; США // Комунікат Фонду Української Політехніки. – 1935. – ч. 1 - С.2.

Галкін Кость (Харківська губ., Куп'янський пов., Тернівська вол., с. Юрівка – н/д) – стрілець 1-ї сотні 47-го куреня 6-ї Стрілецької дивізії Армії УНР.

Поранений 27.06.1920 в бою з більшовиками при обороні західного берегу річки Уборть на Волині в районі с. Перга.

Джерела: ЦДАВОУ, ф. 1604, оп. 1, спр. 6, арк. 79зв;

ЦДАВОУ, ф. 2373, оп. 1, спр. 13, арк. 145.

Гаращенко Іван (Катеринославська губ., с. Кринична – 05.07.1920, Подільська губ., під м. Лучинчиком) – козак Куреня Низових Запорожців 1-ї Запорізької дивізії Армії УНР.

Уродженець с. Кринична - тепер селище міського типу, підпорядковане Макіївській міськраді Донецької області. Загинув у бою з більшовиками. Точне місце поховання невідоме.

Джерело: ЦДАВОУ, ф. 1072, оп. 2, спр. 152, арк. 113-129.

Голота Панас (Чернігівська губ., Соснівський пов. – 03.01.1919, м. Юзівка) – хорунжий Наливайківського куреня 1-ї Запорізької дивізії Армії УНР.

Загинув у бою з більшовиками на залізничній станції Юзівка – тепер м. Донецьк. Точне місце поховання невідоме.

Джерело: ЦДАВОУ, ф. 1072, оп. 2, спр. 152, арк. 113-129.

Григоренко Микола (Харківська губ., м. Слов'янськ – н/д) – ройовий 2-ї сотні 47-го куреня 6-ї Стрілецької дивізії Армії УНР.

Поранений 5.07.1920 в бою з більшовиками при обороні західного берегу річки Уборть на Волині.

Джерела: ЦДАВОУ, ф. 1604, оп. 1, спр. 6, арк. 79зв;

ЦДАВОУ, ф. 2373, оп. 1, спр. 13, арк. 145.

Губа Нечипір Данилович (09.02.1892, Катеринославська губ., Бахмутський пов., ст. Гришино – н/д) – сотник Армії УНР.

Народився на ст. Гришино Бахмутського повіту Катеринославської губернії – тепер місто Красноармійськ Донецької області.

В російській армії — підсавул 2-го Чорноморського полку Кубанського Козацького війська.

Станом на 27.06.1919 р. та 16.08.1919 р. — начальник школи підстаршин 9-ї Залізничної дивізії Дієвої армії УНР. Учасник Першого Зимового походу — у складі 3-го кінного полку. У 1921 р. — помічник із господарчої частини командира 4-го Ніжинського кінного полку ім. І. Сірка Армії УНР. Подальша доля невідома.

Джерело: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007.

Димченко Грицько Васильович (Катеринославська губ., Маріупольський пов., с. Сартана – 17.06.1920, Подільська губ., м. Чернівці) – козак Окремої пластунської сотні при кінному Гетьмана Івана Мазепи полку 2-ї Волинської дивізії.

Народився у с. Сартана – нині смт. Сартана Донецької області. Зник безвісті під час бою з більшовиками у м. Чернівці Подільської губернії.

Джерела: ЦДАВОУ, Ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 49-49зв;

ЦДАВОУ, Ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 167зв.

Добровольський Гнат Іванович (Харківська губ., Куп'янський пов., с. Сватове – 02.06.1920, Подільська губ., під с. Шляхетна) – козак пластунської окремої сотні при кінному Гетьмана Івана Мазепи полку 2-ї Волинської дивізії Армії УНР.

Уродженець с. Сватове – тепер районний центр Луганської області. Помер від важких ран, одержаних в бою з більшовиками.

Джерела: ЦДАВОУ, ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 49-49зв;
ЦДАВОУ, ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 166.

Комашко (Катеринославська губ., м. Луганськ – березень 1919, Подільська губ., Гайсинський пов., м. Гайворон) – козак Окремої легкої батареї 1-ї Запорізької дивізії Армії УНР.

Загинув героїчною смертю у бою з більшовиками під час визволення командира батареї, який потрапив до полону. Точне місце поховання невідоме.

Джерело: ЦДАВОУ, ф. 1072, оп. 2, спр. 152, арк. 113-129.

Ліницький Дмитро Володимирович (21.02.1892, Харківська губ., слобода Сватова Лучка – н/д) – підполковник, начальник штабу 7-ї бригади 3-ї Залізної дивізії Армії УНР.

Родом із слободи Сватова Лучка на Харківщині – тепер м. Сватова Луганської області. З 06.11.1920 р. — начальник штабу 7-ї бригади 3-ї Залізної стрілецької дивізії.

У 1928 р. закінчив економічно-кооперативний відділ Української господарської академії у Подєбрадах. Подальша доля невідома.

Джерело: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007.

Логуненко Віктор (Катеринославська губ., Бахмутський пов., Резнянська вол., с. Желізне – 15.06.1920, під Подільська губ., с. Ігнатівка) – козак кінного полку ім. Гетьмана Івана Мазепи Армії УНР.

Народився у с. Желізне – тепер м. Дзержинськ Донецької області. Загинув у бою з більшовиками. Місце поховання невідоме.

Джерела: ЦДАВОУ, ф. 2282, оп. 1, спр. 114, арк. 162зв;

ЦДАВОУ, ф. 2282, оп. 1, спр. 28, арк. 4;

ЦДАВОУ, ф. 2282, оп. 1, спр. 28, арк. 57.

Лощенко Семен Матвійович (1893, Катеринославська губ., Слов'яно-Сербський пов., с. Іванівка – після 1945) – підполковник, командир 1-ї Запорізької гарматної бригади 1-ї Запорізької стрілецької дивізії Армії УНР.

Народився у с. Іванівка – тепер смт. Іванівка Антрацитівського району Луганської області.

У 1917 р. — підпоручик, командир сотні 1-го Українського козацького полку ім. гетьмана Б. Хмельницького. 29.01.1918 р. брав участь у бою під ст. Крути: вів вогонь з єдиної гармати, поставленої на залізничну платформу. Під час вуличних боїв у Києві проти більшовиків — командир збірної батареї. З 09.02.1918 р. — командир півбатареї 1-ї батареї Запорізького гарматного куреня (з 15.03.1918 р. — 1-го Запорізького легкого гарматного полку) Армії УНР, згодом — Армії Української Держави та Дієвої армії УНР. Станом на 16.08.1919 р. — командир 7-ї Запорізької гарматної бригади Дієвої армії УНР. Учасник Першого Зимового походу: помічник командира 2-го Запорізького кінного полку. Під час походу наприкінці квітня 1920 р. був направлений штабом Дієвої армії УНР до лінії фронту для встановлення зв'язку з польськими військами. У 1920–1921 рр. — командир 1-ї Запорізької гарматної бригади 1-ї Запорізької стрілецької дивізії Армії УНР.

На інтернації перебував у Вадовицях (Польща), звідки у липні 1921 р. разом з особовим складом бригади виїхав до табору Німецьке Яблонне (Чехія), де перебували частини УГА.

У 1920–30-х рр. жив у Берліні, очолював військово-спортивний відділ Союзу Гетьманців-Державників — військовий штаб при П. Скоропадському. У 1945 р.

перебував у Західній Німеччині у таборах для переміщених осіб. Подальша доля невідома.

Джерела: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007;

Гончаренко А. Бій під Крутами//За Державність. — Варшава. — 1939, Ч. 9. — С. 145–152;

Монкевич Б. Слідами новітніх запорожців. Похід Болбочана на Крим. — Львів. — 1928;

Крат М. Вапнярська операція//За Державність. — Варшава. — 1938. — Ч. 8. — С. 66–80;

Смовський К. Гайдамацький Кіш Слобідської України та його артилерія в 1917–1918 році//За Державність. — Каліш. — 1935. — № 5. — С. 149–157;

Омелянович-Павленко М. Спогади українського командарма. — Київ. — 2002. — С. 288, 420, 424;

Канівець Ст. Лист без підпису//Вісті Комбатанта. — Нью-Йорк. — 1966. - № 1. — С. 61; ЦДАВОУ. — Ф. 3172. — Оп. 1. — Спр. 98. — С. 48.

Манько Гаврило (Харківська губ., Куп'янський пов., Звяндовська вол., с. Скали – н/д) – козак пластунської окремої сотні при кінному Гетьмана Івана Мазепи полку 2-ї Волинської дивізії Армії УНР.

Народився на території сучасної Луганщини. Ранений 10.05.1920 в бою з більшовиками під м. Вербка Подільської губернії. Подальша доля невідома.

Джерела: ЦДАВОУ, Ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 49-49зв;

ЦДАВОУ, Ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 167зв.

Миколаєнко Іван Сидорович (24.06.1895, Катеринославська губ., Маріупольський пов. – 02.11.1974, США) – підполковник, ад'ютант командувача Дієвої армії УНР М. Омеляновича-Павленка.

Народився у Маріупольському повіті Катеринославської губернії. Закінчив Катеринославське реальне училище (1913), навчався у Катеринославському гірничому інституті, закінчив Чугуївське військове училище (1915). З липня 1915 р. перебував на фронті: молодший офіцер 133-го піхотного Феодосійського полку. Закінчив Оранієнбаумську кулеметну школу. Останнє звання у російській армії — штабс-капітан.

З жовтня 1917 р. — командир сотні у Катеринославському Гайдамацькому Курені військ Центральної Ради. У січні 1918 р. брав участь у вуличних боях у Катеринославі проти більшовиків. У 1918 р. закінчив Інструкторську школу старшин, був призначений до складу 11-ї пішої кадрової дивізії (Лубни), де завідував всіма кулеметними командами. З жовтня 1918 р. — ад'ютант отамана Катеринославського Коша Українського Козацтва М. Омеляновича-Павленка. З листопада 1918 р. — командир Катеринославської сотні Вільного Козацтва, на чолі якої незабаром влився до Катеринославського полку Січових стрільців під командуванням Самокіша. Командував куренем у цьому полку. У березні—квітні 1919 р. хворів на тиф. Згодом служив старшиною 2-го (згодом — 20-го) Запорізького полку ім. гетьмана І. Мазепи Дієвої армії УНР. З липня 1919 р. — командир сотні охорони при Штабі Головного Отамана. З вересня 1919 р. — лектор з кулеметної справи Житомирської спільної юнацької школи. З 06.12.1919 р. — ад'ютант командувача Дієвої армії УНР М. Омеляновича-Павленка. На цій посаді брав участь у Першому Зимовому поході та боях другої половини 1920 р.

З 1921 р. перебував на інтернуванні та еміграції у Польщі.

З 1950 р. жив на еміграції у США. Помер та похований у Баунд-Бруці, США.

Джерела: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007;

ЦДАВОУ — Ф. 1075. — Оп. 2. — Спр. 653. — С. 34–55;

Тризуб. — Нью-Йорк. — 1975. — Ч. 78. — С. 23–24;

Омелянович-Павленко М. Спогади українського командарма. — Київ. — 2002;

І. Д. Арешт отамана Божка та розброєння бунчукового куреня Запорозької Січі//Тризуб. — Нью-Йорк. — 1967. — Ч. 45. — С. 9—11;

Некролог//Вісті Комбатанта. — Нью-Йорк. — 1972. — Ч. 5/6. — С. 115–116.

Мірошніченко Петро (Харківська губ., Старобільський пов., с. Павлівка – 1920, Подільська губ., с. Западинці) – козак Окремої Кінно-гірської артилерійської бригади 1-ї Запорізької дивізії Армії УНР.

Уродженець с. Павлівка - тепер Білокуракинського району Луганської області. Загинув у бою з більшовиками у с. Западинці на Поділлі. Похований там же.

Джерело: ЦДАВОУ, Ф. 3170, Оп., 1, спр. 12, Арк. 18-19;

Нечаїв Петро Олександрович (1864, Катеринославська губ., м. Слов'янськ – до 1926, Польща) – підполковник, начальник мобілізаційного відділу штабу 1-ї Кулеметної дивізії Армії УНР.

Народився у м. Слов'янську – тепер місто Донецької області. На військову службу вступив у 1882 р. Станом на 01.01.1910 р. — капітан 63-го піхотного Углицького полку (м. Соколка). Напередодні Першої світової війни пішов у відставку. 05.10.1914 р. був мобілізований до армії з призначенням на посаду командира 125-ї Курської дружини. Останнє звання у російській армії — підполковник.

На службі в українській армії з 1920 р.: влітку 1920 р. — у старшинській сотні 6-ї запасної бригади Армії УНР. З 12.09.1920 р. — начальник мобілізаційного відділу

штабу 1-ї Кулеметної дивізії Армії УНР. Станом на 01.10.1922 р. — начальник мобілізаційного відділу штабу 5-ї Херсонської стрілецької дивізії Армії УНР Похований на українському військовому цвинтарі у Щипьорно.

Джерело: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007.

Ополонек Єзекііль Іванович (Катеринославська губ., Бахмутський пов., с. Камишівка – осінь 1919, Подільська губ., м. Проскурів, 8-й польовий запасовий шпиталь) – хорунжий, командир 7-ї сотні 8-го пішого Чорноморського залізного козацького полку Армії УНР.

Джерело: ЦДАВОУ, ф. 1604, оп. 2, спр. 11, арк. 5-6зв

Письменний Степан Дмитрович (01.08.1885, Харківська губ. – 1940, УРСР, м. Старобільськ) – український військово-політичний діяч.

Народився на Харківщині. У російській армії служив матросом на флоті.

На 1 Всеукраїнському військовому з'їзді 18–20.05.1917 р. — обраний членом Українського Генерального Військового комітету, був незмінним секретарем УГВК. З середини лютого 1918 р. — секретар Військового міністерства УНР. 02.07.1918 р. був звільнений з військової служби. З 25.12.1918 р. — начальник канцелярії Головного управління Генерального штабу УНР. У 1919–1921 рр. — скарбник Військового міністерства УНР.

З 1922 р. жив на еміграції у Рівному. Після окупації Рівного радянськими військами у 1939 р. був схоплений НКВС та у 1940 р. розстріляний у концтаборі в Старобільську під Харковом.

Матрос Степан Письменний.

Джерела: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007;

ЦДАВОУ — Ф. 1075. — Оп. 2. — Спр. 37. — С. 201–204; Ф. 1076. — Спр. 15. — С. 210;

Омелянович-Павленко М. Спогади українського командарма — Київ. — 2002. — С. 48;

Кедровський В. В боротьбі за Державність//За Державність. — Торонто. — 1964. — Ч. 10. — С. 9–22;

Збірник на пошану С. Петлюри//Тризуб. — 1976. — С. 8–11.

Рудич Іван Тимофійович (Харківська губ., Куп'янський пов., с. Сватове – 02.06.1920, Подільська губ., під с. Шляхетна) – козак Окремої пластунської сотні при кінному Гетьмана Івана Мазепи полку 2-ї Волинської дивізії.

Уродженець с. Сватове – тепер районний центр Луганської області. Помер від важких ран, одержаних в бою з більшовиками.

Джерела: ЦДАВОУ, Ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 49-49зв;

ЦДАВОУ, Ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 166.

Скрипниченко Федір Тарасович (06.06.1895, Катеринославська губ., Бахмутський пов., м. Кодема – н/д) – козак 1-го Запорозького імені Тараса Шевченка полку Армії УНР.

Народився у селі Кодема, – тепер Артемівського району Донецької області. Учасник Першої світової війни. Військовополонений, перебував у таборах в Німеччині. Згодом в складі 1-ї Синьої дивізії повернувся в Україну. Після розпуску дивізії 27.04.1918 р. виїхав до дому у м. Бахмут. Під час Антигетьманського повстання, коли Донбас захопили більшовики, втік на Кубань. Жив у станиці Царській, у родичів. Тут захворів на тиф. Після одужання був мобілізували до Добровольчої армії. Пізніше потрапив до Кубанської дивізії генерал-майора Миколи Бабієва. Під натиском червоних мусив тікати з Кубані. Разом з іншими опинився на пустельному острові Лемнос в Егейському морі. Звідки втік до Греції. Пробув тут два роки.

З метою продовжити навчання переїхав до Чехословаччини. Закінчив УГА. Емігрував до США, дотримувався українських республіканських поглядів. Точна дата смерті невідома.

Джерела: Посмертна згадка\\Свобода. - Джерсі Сіті, США, 24.09.1963. - №181 - с. 4;

Передача Роман Ковалю для Українського радіо Чикаго Запис 14 липня 2010 р.;

Українська господарська академія в ЧСР 1922-1935. Том I. - Нью-Йорк: Друкарня УПЦ в США, 1959 - с. 92.

Скубко Степан Іванович (20.07.1900, Катеринославська губ., Бахмутський пов., с. Луганськ – січень 1920, під м. Боярка) – хорунжий, боєць команди бронепотяга "Стрілець" (пізніше "Вільна Україна") Армії УНР.

Походив з селянської родини. Батько – Іван Іванович Скубко. До Армії УНР зголосився як доброволець. Відомий своїми націоналістичними переконаннями. Завдяки надзвичайній хоробрості, якою уславився під час служби на бронепотязі, завоював авторитет та довіру як серед козаків, так і серед старшин Армії УНР. Про що, зокрема, згадували підполковник Семен Лощенко і полковник Машура.

Брав участь у порятунку бронепотяга "Стрілець", що в бою 21 грудня 1919 року потрапив під ворожий перехресний вогонь і міг бути цілковито знищений. Бронепотяг вдалось вивести з-під вогню завдяки своєчасним та рішучим діям групи українських вояків.

Учасник захоплення більшовицького бронепотяга "Товарищ Ворошилов", пізніше перейменованого на "Запорожець".

Вдруге врятував "Стрільця" під час боїв за місто Здолбунів на Волині.

Героїчно загинув в атаці на ворожі позиції. Тіло залишилось на полі бою, місце поховання невідоме.

Мав рідного брата Бориса, який також добровольцем воював у лавах Армії УНР, а після війни емігрував до Чехословаччини (мешкав у Празькому передмісті) і лише у 1924 році листовно повідомив батьків про загибель Степана.

Джерело: ЦДАВОУ, Ф. 4018, Оп. 1, спр. 68, Арк. 86.

Скулко Іван (роки життя невідомі) – козак 3-го Гайдамацького полку Армії УНР.

Народився у с. Бровеньки – тепер село Кремінського району Луганської області. Учасник боїв з більшовиками влітку 1919 року на Поділлі.

Джерело: ЦДАВОУ, Ф. 4018, Оп. 1, спр. 68, Арк. 107.

Цапко Іван (1896 – 10.09.1967, США, м. Нью-Йорк) – сотник, командир Старобільського партизанського кінного загону Армії УНР.

У 1914 р. добровольцем пішов на фронт, служив у Кубанському Козачому війську. За бойові заслуги дістав звання хорунжого.

У 1917 р. організував на Кавказькому фронті кінну сотню (згодом — курінь) ім. І. Сірка, яка тривалий час була єдиною підтримкою міської влади у м. Батумі. Навесні 1918 р. на чолі сотні прибув в Україну. Восени 1918 р. — осавул Слобідського Коша Українського Козацтва. У грудні 1918 р. — січні 1919 р. був командиром Старобільського партизанського кінного загону, з яким незабаром перейшов до Добровольчої армії. Воював з більшовиками у складі кубанських козачих частин. У березні 1920 р., після того, як Кубанська армія на Північному Кавказі здалася більшовикам, разом з полковником І. Омеляновичем-Павленком через Батум, Севастополь та Румунію дістався до Дієвої армії УНР.

З червня 1920 р. служив в Окремій кінній дивізії Армії УНР.

З 1923 р. жив на еміграції у Польщі.

З 1950 р. — у США, був активним українським громадським діячем. Урядом УНР в екзилі був підвищений до звання підполковника.

Джерела: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007;

Посмертна згадка\\Свобода. - Джерсі Сіті, США, 16.09.1967. - №169 - с. 1.

Циганок Аврам Яковлів (Катеринославська губ., Слов'яно-Сербський пов., Гірсько-Іванівська вол., с. Біла Гора – н/д) – ройовий 2-го Кінно-Запорізького полку Окремої кінної дивізії Армії УНР.

Народився у с. Біла Криниця - тепер Попаснянського району Луганської області. Поранений в бою з більшовиками 22.09.1920 біля с. Камінки на Галичині. Попри поранення залишився у війську. Подальша доля невідома.

Джерело: ЦДАВОУ, Ф. 3170, Оп. 1, спр. 11, Арк. 60.

Шаповал (Шаповалов) Микола Юхимович (05.12.1886, Катеринославська губ., Бахмутський пов., с. Серебрянка – 1948, Франція) – генерал-хорунжий, командир 7-ї пішої кадрової дивізії Армії УНР.

Народився у селі Сріблянка – тепер Артемівського району Донецької області. Закінчив 6-класну Слов'яно-сербську гімназію, Чугуївське піхотне юнкерське училище (1909), вийшов підпоручиком до 28-го піхотного Полоцького полку (м. Петроков). У російській армії значився під прізвищем «Шаповалов». У складі 28-го піхотного Полоцького полку брав участь у Першій світовій війні, командував ротою та батальйоном. Останнє звання у російській армії — поручик.

У серпні 1915 р. потрапив до німецького полону, перебував у таборі Штральзуд, де організував гурток офіцерів-українців, на чолі яких у січні 1916 р. зголосився як доброволець до Легіону Українських січових стрільців. Був переведений до табору Раштадт, де організував т. зв. Запорізьку Січ — національну організацію військовополонених-офіцерів. 27.01.1916 р. сформував з українців-військовополонених загін (незабаром — 1-й Запорізький полк ім. Т. Г. Шевченка)

з 27 осіб, який 12.01.1917 р. у складі німецьких військ вирушив на Волинь для ведення пропагандистської та розвідчої роботи.

З кінця лютого 1918 р. — командир 1-го Синьожупанного полку ім Т. Шевченка. 27.04.1918 р. полк було роззброєно німцями. З 09.10.1918 р працював начальником консульського відділу Міністерства закордонних справ Української Держави. 17.11.1918 р. був направлений членами Директорії Володимиром Винниченком та Микитою Шаповалом до Берліна для передачі німецькій владі ультиматуму про невтручання у внутрішні справи України. Після виконання завдання, з 05.01.1919 р. — командир 7-ї пішої кадрової дивізії Дієвої армії УНР. З середини квітня 1919 р. — начальник 16-го пішого загону (бригади) Української Галицької армії, сформованого з наддніпрянських частин (згодом — 3-я Залізна дивізія Дієвої армії УНР). З 06.06.1919 р. — приділений до штабу Дієвої армії УНР, був відряджений до Німеччини для набору до Дієвої армії УНР військовополонених-українців. Після повернення у січні 1920 р. був відряджений до Румунії для переговорів про організацію на її території Української дивізії. Згодом — голова української місії у Болгарії. 01.07.1920 р. повернувся з відрадження. З 28.07.1920 р. (фактично — з 03.08.1920 р.) — начальник Спільної (Кам'янецької) юнацької школи (до кінця 1922 р.). У 1923 р. емігрував до Франції, де очолював місцеву українську громаду. Подальша доля невідома.

Джерела: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921): Наукове видання. — К.: Темпора, 2007;

Колянчук О. Українські генерали у Польщі. Політичні емігранти у 1920-1939 рр. Біографічний словник: Наукове видання. — Перемишль, 2009.

Черненко Панько Якович (Катеринославська губ., Слов'яно-Сербський пов., с. Біла Гора – 20.10.1920, м. Єлтушків) – козак 2-го Кінного полку Армії УНР.

Народився у с. Біла Криниця - тепер Попаснянського району Луганської області. Загинув у бою з більшовиками у м. Єлтушків - тепер с. Ялтушків у Барському районі Вінницької області. Похований там же.

Джерело: ЦДАВОУ, Ф. 3170, Оп., 1, спр. 12, Арк. 63в;

Черненко-Чорний (Чернов-Чорний) Порфирій Костянтинович (роки життя невідомі) – підполковник, начальник штабу 1-ї Запорізької бригади 1-ї Запорізької стрілецької дивізії Армії УНР.

Народився у м. Бахмут – тепер м. Артемівськ Донецької області. Служив у Російській імператорській армії, учасник Першої світової війни. Останнє звання у російській армії — штабс-капітан. З січня 1919 р. — помічник командира 1-го Синього полку з господарчої частини Дієвої армії УНР. У 1920 р. — начальник штабу 1-ї Запорізької бригади 1-ї Запорізької стрілецької дивізії Армії УНР. Подальша доля невідома.

Джерела: Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921):

Наукове видання. — К.: Темпора, 2007; Джерело: ЦДАВОУ, Ф. 4018, Оп. 1, спр. 68, Арк. 98

Чорнобровка Василь Іванович (1.01.1892, Харківська губ., Старобільський пов., с. Чабанівка – 14.07.1919, Подільська губ., Проскурівський пов., під с. Муровані Вербки) – козак 3-го Гайдамацького полку Армії УНР.

Народився у хліборобській родині в с. Чабанівка – тепер Айдарський район Луганської області. Батьки - Іван та Мар'я Чоробровки. Загинув у бою з більшовиками під с. Муровані Вербки (загинув від кулі). Свідком смерті став Іван Скулко з села Боровенька Старобільського повіту на Харківщині. Похований у Мурованих Вербках на сільському кладовищі. Свідок погребіння був Андрій Воропай зі Сватова на Харківщині.

Джерело: ЦДАВОУ, Ф. 4018, Оп. 1, спр. 68, Арк. 107.

Чуван (Катеринославська губ., Бахмутський пов. – 15.07.1919, Подільська губ., Проскурівський пов., м. Шарівка) – хорунжий, молодший старшина 10-ї сотні 1-го Запорізький ім. Гетьмана Петра Дорошенка полку Армії УНР.

Селянин-хлібороб. До Армії УНР зголосився добровольцем. Загинув у бою з більшовиками на очах в командира полку Івана Литвиненка. Похований на міському цвинтарі подільського містечка Шарівка.

Джерело: ЦДАВОУ, ф. 4018, Оп. 1, спр. 68, Арк. 108;

ЦДАВОУ, ф. 1072, оп. 2, спр. 152, арк. 113-129

Чуйко Яким Володимирович (1897, Харківська губ., Куп'янський пов., с. Сватове – н/д) – чотовий пластунського куреня 2-го кінного полку ім. І. Мазепи Армії УНР.

Народився у Сватовому – тепер місто Луганської області. 20.06.1920 під час бою потрапив до більшовицького полону у с. Шендерівкою на Поділлі. Подальша доля невідома.

Джерела: ЦДАВОУ, ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 4;

ЦДАВОУ, ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 41-54;

ЦДАВОУ, ф. 3245, Оп., 1, спр. 2, Арк. 166.

Ямпільський Микита Савович (1897, Харківська губ., Старобільський пов., с. Чабанівка – травень 1919, Волинська губ., Кременецький пов., с. Борсуки) – козак 3-го Гайдамацького полку Армії УНР.

Народився у родині дрібного чиновника. Батьки (Савка та Марія), разом з братом Марком мешкали у рідному селі, Микита зголосився до Армії УНР. Помер від важкого поранення (дорогою до військово-польового шпиталю), одержаного в бою з більшовиками. Свідком смерті став Іван Скулко з Боровеньок Старобільського повіту на Харківщині. Похований на цивільному міському кладовищі м. Збараж на Галичині. Могила окрема.

Джерело: ЦДАВОУ, ф. 4018, Оп. 1, спр. 68, Арк. 113.